

LES AVENTURES DEL CONILL MÀGIC

ADAM KLINE | BRIAN TAYLOR

Estrella Polar

ADAM KLINE | BRIAN TAYLOR

LES AVENTURES DEL CONILL MÀGIC

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Escape from Hat*

© del text: Adam Kline, 2020

© de les il·lustracions: Brian Taylor, 2020

© de la traducció: Ariadna Ausió i Dot, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2022

ISBN: 978-84-18443-82-4

Dipòsit legal: B. 9.337-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL

U

En Cecil Bean era un noi que tenia tanta bona sort com mala sort.

Una vegada, una nena petita havia llançat un xiclet de síndria gros i humit des del balcó d'un quart pis i el xiclet havia aterrat als cabells d'en Cecil, una situació especialment desagradable tenint en compte que en Cecil era lleugerament al·lèrgic a la síndria. Quan en Cecil va esternudar, ho va fer tan fort que algunes fulles i fragments d'escombraries del terra van voleiar de manera incontrolada, i una pàgina

de grans dimensions del diari local se li va enganxar directament en un costat del cap.

Això no obstant, de cua d'ull, en Cecil va veure que el propietari de la barberia Que cuqui! havia publicat un anunci ben gros al diari. En honor al 150è aniversari del saló, tots els nens que es diguessin Cecil podien anar a tallar-s'hi els cabells de franc, per gentilesa del seu millor barber.

Quan en Cecil, acabat de pentinar, va sortir de l'establiment, la llançadora de xiclets li va donar una ullada des del balcó del seu quart pis i, tot seguit, va determinar que els nens eren considerablement més interessants del que ella s'havia imaginat en un principi.

—Ei, nen! —va cridar a en Cecil—. M'agrada el teu estil!

Aquesta era la mena de sort que tenia en Cecil. Sempre que passava alguna cosa horrible, després en venia una d'agradable inevitablement. Però el noi no tenia ni la més petita idea de per quin motiu arribava a aquests extrems amb la sort. La majoria de la gent no ho sap.

La mala sort era culpa d'en Millikin.

Mireu, totes les persones d'arreu del món tenen

un gat negre propi que les vigila. I en Millikin era el d'en Cecil. La missió d'en Millikin era creuar-se pel camí d'en Cecil sempre que podia, perquè cada vegada que ho feia, al noi li passava alguna cosa dolenta. De vegades, les coses dolentes eren relativament poc importants, com ara perdre la clau del cademat de la bici, però de tant en tant eren una mica més greus, com ara posar-se xili per accident a l'entrepà de mantega de cacauet.

Els gats negres no són d'aquí. Provenen d'un regne fosc i ombrívol i només accedeixen al nostre món durant les hores feineres, que és quan s'ocupen de creuar-se al nostre camí i fer malifetes. A en Millikin li agradava la seva feina, però, d'altra banda, no li agradava en Leek.

En Leek seguia en Cecil pertot arreu, perquè era el

seu conill de la sort (evidentment, tots en tenim un, però gairebé mai el veiem perquè són excepcionalment intel·ligents). Cada vegada que a en Cecil Bean li succeïa alguna desgràcia, en Leek li fregava la vora dels pantalons i de sobte tot anava com una seda, o fins i tot millor, com en el cas de l'esmentat incident del xiclet.

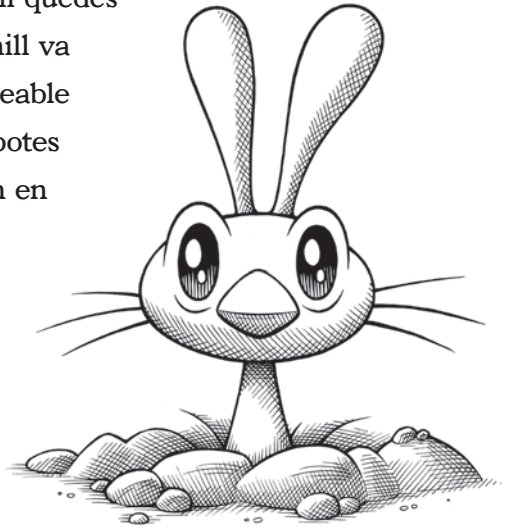
En Leek era el set-cents setanta-setè fill d'un set-cents setanta-setè fill, la qual cosa el convertia en un conill de la sort especialment màgic. Però en Leek no provenia de cap regne misteriós i ombrívol com en Millikin, sinó que venia del jardí de darrere la casa de pagès dels Bean, on vivia en un cau acollidor just a l'esquerra de les bledes xineses.

Com en Millikin, en Leek estimava la seva feina. En canvi, a diferència d'en Millikin, adorava en Cecil Bean amb tota la seva ànima. Si hagués depès completament del conillet, que no era el cas, el noi no hauria tingut gens de mala sort, però a causa del conflicte permanent entre els gats negres i els conills de la sort, en Leek no tenia cap altra opció que mantenir sempre un ull sobre en Cecil i l'altre sobre en Millikin.

«En Millikin —es deia en Leek— és un brivall»

(que era una paraula força tècnica per dir que era un pocavergonya. Si en Leek n'hagués sabut alguna altra d'encara més tècnica, segurament també l'hauria utilitzat).

D'altra banda, en Millikin havia suportat totes les intromissions d'en Leek que podia suportar. Era tan terriblement frustrant! Quan el gat va provocar una tempesta perquè en Cecil quedés moll com un ànec, el conill va fer aparèixer un impermeable de color groc viu i unes botes d'aigua de conjunt. Quan en Millikin va invocar una passa de varicel·la per esguerrar les vacances d'en Cecil, en Leek va reaccionar fabricant una soca d'immunoglobulina gens freqüent, coneguda amb el nom de *Vulpes carnivore*, que immediatament va fer desaparèixer la varicel·la. I quan en Millikin va aconseguir, d'alguna manera, rodejar la residència dels Bean amb excrements de gos fumejants de color verd que en

Cecil hauria d'haver trepitjat a grapats, en Leek va fer aflorar un grup d'escarabats piloters que van allunyar els excrements tot formant petites boles i jugant a botxes.

Després de tota una vida d'autèntiques derrotes, en Millikin s'hi havia avesat bastant, en gran part perquè això el feia profundament infeliç. Havia parlat extensament amb el seu psicoterapeuta, el qual va arribar a la conclusió força lògica que en Leek era l'arrel del problema. Amb cada pèrdua demolidora, la confiança d'en Millikin s'esvaïa, la seva autoestima es desfeia i tot el que en quedava era una sensació persistent d'esplín, que és una paraula tècnica per dir «depressió». Tot era culpa d'en Leek, ho havia dit el seu psicoterapeuta. En Millikin no coneixeria mai l'autèntica felicitat mentre aquest conill màgic manefla seguís frustrant els seus plans.

Aquí va ser quan en Millikin va tenir La Idea Més Sinistra de la Seva Vida™.

Què passaria si es creués pel camí d'en Leek en lloc de pel d'en Cecil?, es va preguntar.

Acabava d'arribar una mena de caravana ben curiosa que venia de les terres del nord, tot sotraguejant

de manera força inquietant en direcció al centre del poble.

A diferència d'una caravana normal, aquesta no era de color vermell carmesí i or brillant, ni estava plena d'acròbates, barrets de paper i gasosa ben fresca. No, aquesta caravana era ronyosa i plena de pols i l'arrossegava un bicitaxi rònec i molt poca cosa fabricat per quatre xavos amb peces d'un Chevrolet Corvair. Tot el que contenia la caravana eren uns quants trucs de pa sucats amb oli i un ancià trampós que es feia dir mag. S'anomenava Gran Imbrolio i, al cap, hi portava un barret de copa de color negre que en realitat no li pertanyia, però que, en aquell moment, no sabem ben bé per què estava a les seves mans.

L'endemà al matí, en Leek va sortir del cau del jardí i es va preparar per treballar. En Cecil tot just acabava de marxar de casa els Bean i el conillet va decidir que, si d'ell depenia, el noi tindria un dia de bona sort excepcional, segurament hi hauria alguna cosa relacionada amb pastissos de xocolata. Per això el conill màgic va seguir en Cecil tot saltironant mentre es disposava a fer encàrrecs.

Del que en Leek no s'havia adonat era que just

davant seu havia aparegut furtivament la silueta fosca i ombrívola d'un felí, que formava una línia invisible de malastrugança i que en Leek havia creuat inconscientment.

Exactament sis segons més tard en Leek va veure el nap.

Simplement era allà ben col·locat, gros a més no poder, amb l'olor de nap més deliciosa que havia sentit mai. Mentre les saboroses fulles del nap es gronxaven de forma suggeridora cap a en Leek, els bigotis se li van revinclar i l'estómac li va rugir toscament.

—Certament, li faria un trist favor a en Cecil —va raonar en Leek—, si no agafés forces amb aquest nap.

Però quan en Leek va aixecar-lo, i realment era de la millor qualitat, tot es va tornar negre. El nap era més que un nap. Era un esquer.

Evidentment, a en Cecil ja no li va sortir res bé. No recordava un dia amb més mala sort en la seva vida!

En Millikin va considerar una gran victòria el fet que quan en Cecil va arribar a casa aquell vespre tingués els genolls pelats i els dits dels peus adolorits i

hagués perdut totes les bales pels forats de les butxaques. Empudegat després d'una trobada inesperada amb una mofeta sorprenentment territorial, el pobre Cecil Bean fins i tot havia tocat una espècie gens freqüent d'heura verinosa que, per algun motiu, només té afectacions al cul.

L'única cosa que segurament podia haver salvat el dia d'en Cecil era l'espectacle de màgia.

Tots els nens bullien d'emoció i, quan la foscor es va començar a apoderar del poble com un mal presentiment, una gentada es va reunir al voltant de la caravana misteriosa del Gran Imbrolio, que va sorgir del bell mig d'un núvol de fum violeta.

—Em dic Gran Imbrolio —va començar— i soc un mag famós.

—Visca! —va bramar la multitud.

—Visca! —va cridar en Cecil, rasant-se distretament el cul.

—I ara... —va xiuxiuejar el Gran Imbrolio— que comenci l'espectacle!

Lamentablement, l'espectacle de l'Imbrolio estava molt lluny de ser màgic. La baralla de cartes estava clarament trucada. La mística esfera de levitació penjava de manera força evident d'una corda.

I les llargues bufandes de colors que li van sortir del puny les tenia entaforades al camal dels pantalons. Molt abans que el mag arribés al punt àlgid de l'espectacle, la multitud de gent va començar a protestar.

—Farsant!

—Xarlatà!

—Estafador!

—Trampós!

—Ximple!

Va quedar terriblement clar per a tots els que s'havien reunit allí que l'Imbrolio no era, sota cap concepte, gens excepcional. El que ningú podia saber, almenys no encara, era que presenciarien una cosa realment especial, meravellosa i de màgia profunda. Encara que l'Imbrolio era clarament mediocre, i estava molt per sota de la mitjana pel que feia a la higiene personal, tenia un as extraordinari amagat a la màniga. O més aviat, al cap.

—Silenci!

Hi havia alguna cosa tan esgarrifosa i esfereïdora en la veu de l'Imbrolio, que fins i tot el paio musculat del fons va decidir que era millor deixar de presumir de pectorals i no tornar a cridar «ximple».

—Per al meu truc final, necessitaré un voluntari del públic.

En Cecil Bean va aixecar la mà que no tenia ocupada rasant-se el darrere.

—Tu, noi! Vine cap aquí!

I en Cecil ho va fer. I quan ho va fer, el Gran Imbrolio li va passar el barret.

—Tu diries, noi, que aquest barret és completament normal? Diries que has inspeccionat mai un barret més normal que aquest?

En Cecil va revisar-lo: era alt i negre, amb una franja de color vermell intens i, tret que feia una mica la flaire del Gran Imbrolio, semblava realment força normal. Així que en Cecil va assentir i en va reconèixer l'aparent normalitat.

—I diries, amic, que AQUEST és un conill normal?

El Gran Imbrolio es va ficar la mà per sota la capa i en va treure un conill, agafant-lo per les orelles.

Era en Leek.

En Cecil va observar en Leek i en Leek va observar en Cecil.

El noi li va veure la mirada trista i va tenir la

sensació que el conill li resultava, d'alguna manera, familiar. Tanmateix, en Cecil no va poder negar que semblava tan normal com el barret.

—Exactament! —va dir el mag—. I ara, habitants d'aquest petit racó de món patètic, observeu la grandesa de l'Imbrolio. Mireu com pronuncio antics conjurs en la llargament oblidada llengua dels místics! Observeu-ho, meravelleu-vos-en... —I aquesta última part, la va xiuxiuejar només a en Leek—: i aneu amb compte.

El Gran Imbrolio va empènyer en Leek dins del barret. Quan, al cap d'un moment, en Cecil en va mirar detingudament l'interior, el conill havia desaparegut.

El públic va ofegar un crit de sorpresa. Això sí que havia estat un truc de màgia!

En Cecil va esperar pacientment mentre el mag feia reverències, saludava i s'estarrufava triomfalment davant del públic. Però la paciència és una virtut només en alguns moments i aquell no era un d'aquests moments. Així que va estirar una punta de la capa del gran mag.

—Quan el fareu tornar? —va preguntar en Cecil, pensarós.

El Gran Imbrolio va tancar una mica els ulls i va llançar una mirada intimidant a en Cecil, com quan algú observa la meitat d'un cuc pelut després d'haver queixalat una poma.

—L'espectacle —va anunciar— s'ha acabat.

I així, la caravana va abandonar ràpidament el poble. Sabeu?, el Gran Imbrolio no ho volia admetre, però en realitat no tenia ni idea de com fer tornar les coses de dins del barret, ja no diguem en Leek. A més, tal com aviat descobrireu, el barret ni tan sols era seu.

En Leek va xisclar mentre queia. Va descendir durant tanta estona que va haver d'agafar aire per començar a xisclar de nou. Però, al final, en Leek va advertir una superfície blanca que anava fent-se més grossa sota seu. Llavors, bastant més ràpid del que esperava, es va enfonsar de cap en la blancor, que va resultar ser neu.

El conillet es va asseure un moment i va contemplar el seu voltant mentre s'espolsava la neu dels bigotis. Tot el que l'envoltava, mirés en la direcció que mirés fins on li arribava la vista, era neu. Havia caigut en una tundra infinita de solitud perfecta, amb

l'excepció d'un únic punt negre que semblava que es movia lentament tot creuant l'horitzó. En Leek va mirar-lo fixament i va pensar en en Cecil, imaginant les esgarrifoses jugades del destí a les quals ara segur que s'hauria d'enfrontar, i va desitjar no haver-se distret amb aquell nap.

Aleshores el punt es va aturar en sec i en Leek va tenir l'estranya impressió que l'estava observant. I era així.

Exactament sis segons més tard, el punt era dempeus davant seu. Però ara que el tenia tan a prop, ja no era un punt. Era clarament un monstre.

El monstre l'escodrinava i treia fum per diversos orificis. Llavors, se n'hi va obrir un del centre del cap i es va deixar veure un gat negre.

—Intrús! —va cridar el gat (que és una paraula tècnica que s'utilitza quan algú apareix en un lloc on se suposa que no ha de ser).

El monstre amb el gat al cap va aixecar una peül·la que a en Leek li va semblar més grossa que la casa de pagès dels Bean tota sencera. I es va quedar paralitzat, una condició que els passa als conills quan la sang se'ls glaça a les venes, un estat que deixa una criatura normalment molt àgil totalment glaçada.

Aleshores, en el moment en què la peülla es precipitava cap a ell, en Leek va notar una forta estrebada des de sota la neu. I, de manera totalment inesperada, algú el va estirar avall, a través de la neu, cap a un túnel inferior que va vibrar amb violència quan la peülla monstruosa va colpejar el bloc de gel de sobre.

Davant d'en Leek hi havia una conilla, que va murmurar:

—L'exterior no és segur per caminar-hi sol. Els Dimmer-Dammers estan sempre a l'aguait.

—Ho sento, però em sembla que m'he perdut. Soc responsable d'un noiet anomenat Cecil Bean, que viu en una casa de pagès en un turó. Jo mateix visc al jardí de la família Bean, en un cau acollidor just a l'esquerra de les bledes xineses. I és totalment imprescindible que torni immediatament amb ell. No em puc ni imaginar la terrible mala sort que deu tenir si jo no li cobreixo les espatlles!

—Tots hem perdut els nostres humans —va dir la conilla, girant-se cap a la foscor i fent gestos a en Leek perquè la seguís.

Tot seguit va aturar-se i va fer un cop d'ull enrere, fixant la mirada en en Leek de tal manera que els bigotis se li van revinclar.

—Em dic Morel. Benvingut a Hat.

Tot just llavors, en Cecil Bean, lluny enllà, en un món completament diferent, va trepitjar una pila d'excrements de gos fumejants de color verd. Sí, la seva sort havia empitjorat notablement.